

Hawk

Bliksemstorm

Hawk

Bliksemstorm

Art van Houwelingen

Auteur: Art van Houwelingen

Cover: Art van Houwelingen

ISBN: 9789464058673

© Art van Houwelingen, Young Boss Publishers 2020

Deel 1

Hawaii

Proloog

Ik werd wakker op een harde, plakkerige ondergrond. Ik was nat, ik had het koud en ik wist niet hoe ik hier gekomen was. Mijn geheugen was een zwart en leeg gat. Langzaam stond ik op, wat nog een hele taak was omdat mijn spieren en botten niet echt mee wilden werken. Jemig wat deed mijn lichaam pijn! Voor me lag een uitgestrekte, lange oceaan die nooit op leek te houden, naast me lag een rugzak. Ik pakte hem op en er stond een naam op. Thom. Thom, wacht eens even, dat was mijn naam! Langzaam drong het ook tot me door waar ik was. Ik was op een plek waar het ontzettend stonk naar vis, waar overal netten op de vloer lagen en waar ik de hele tijd op en neer deinde. Ik was op een vissersboot.

En hoe was ik er op een gekomen? Geen idee. De boot waarop ik me bevond was een vrij nieuwe vissersboot. Alles zag er schoon uit en de wanden van de stuurhut waren pas nog geveerd. De ramen zagen er nog schoon uit en de takel, waarmee de netten uit en in het water werden gevestigd was nog niet aan het kraken en piepen, dus dat betekende dat hij nog goed liep. Er kwam een man op me afgelopen. Het was een grote man, hij was gespierd en hij had een grote, zwarte baard. Hij had een pet op met een visgraat erop geborduurd, wat paste bij zijn werk. Verder had hij een grijze spijkerbroek aan en een rood T-shirt met een zwarte bodywarmer. De man begon in een rare taal tegen me te spreken, help! Verder hoorde ik om me heen alle vissers dezelfde taal spreken. Dit was bij deze het stomste moment van mijn leven. Bij wijze van, want de rest van mijn leven was een beetje vaag. In het Engels vroeg ik de man met de zwarte baard waar ik was.

‘Je bent bij de kust van Hawaii knul, wat is er met jou gebeurd?’

Bij de kust van Hawaï? Dat is 12.000 kilometer van Nederland vandaan, hoe was ik hier terechtgekomen? 'We vonden je op dat stuk metaal, je dreef helemaal alleen op zee, je was bewusteloos, het enige wat je bij had was die rugzak! Weet je dat niet meer?'

'Ik weet helemaal niks meer,' zei ik terwijl ik uit alle macht probeerde mijn geheugen terug te krijgen. Ik voelde me wel rot. Alsof ik net iets dierbaars verloren was, maar ik wist niet wat dat was. Waarom was ik hier? En wat deed ik hier? Al die vragen spookten constant door mijn hoofd. En als ik het antwoord bijna wist, was het weer weg. En vooral, waar waren mijn ouders? De man met de baard zei: 'Ik ben Jim. Hoe heet jij?'

Ik antwoorde: 'Ik ben Thom.'

Ik probeerde nog steeds iets te herinneren en het lukte gewoon niet! Wist ik nog wel hoe ik eruitzag? Snel keek ik even in de reflectie van het raam. Ik had bruin haar, dat op het moment alle kanten op stond. Ik had een kleine neus en mijn oren waren bedekt onder mijn haar. Mijn ogen waren grijs. Ik had een lichte spijkerbroek aan, een rood-zwart geruit blouse dat open stond, met daaronder een wit T-shirt.

'Waar zijn je ouders?'

Ik schrok op uit mijn gedachten en antwoorde het meest voor de hand liggende. 'Geen idee.'

Jim keek me even aan of ik gek geworden was en vroeg toen weer iets wat ik niet wist.

'Ben je naar ze op zoek?'

'In zekere zin wel ja.'

Die man dacht vast dat ik gek was. Maar dat was ik niet. Ik was alleen mijn geheugen kwijt. En ik had het koud, maar dat heeft er niks mee te maken. Toch zei ik het tegen Jim. Die bracht me naar binnen en via een smalle trap liepen we naar het kleine ruim waar hij me een deken gaf en me in een stoel duwde. Hij gaf me een glas water en liep naar

boven en deed de deur dicht. Zou ik ook doen als er een tiener van 14 op je boot zat die niks meer van zijn leven wist. Ik gooide de deken van me af en stond op uit de stoel. Ik ging de boot verkennen. Ik liep naar een deur en trok hem open en ik kwam in een kleine keuken. Ik zag een pak koekjes staan en pakte er een paar, eentje at ik op, drie kwamen terecht in mijn broekzak. In de keuken stond ook een tafel waar de mannen waarschijnlijk 's avonds aten. Daarna kwam ik in de slaapvertrekken. Er waren een paar hangmatten en er lagen een paar matrassen op de grond. Sliep vast lekker. Ik ging in een van de hangmatten liggen en at mijn koekjes op.

Plots merkte ik dat ik last kreeg van hoofdpijn. Het kwam plotseling aanzetten en was erg heftig. Ik ging rechtop zitten en voelde met mijn hand aan mijn voorhoofd, maar ik voelde nik. Ik begon een hoge piep te horen en mijn blik begon te vervagen.

Toen ik weer scherp kon zien zat ik een vliegtuig bij het raampje. Naast me zat een meisje van een jaar of 11, recht voor me zat een man met een zwarte gleufhoed op en achter me zaten 2 volwassenen te overleggen over wat ze op hun vakantie gingen doen.

Voordat ik goed en wel kon beseffen wat er nou was gebeurd vervaagde mijn blik weer en lag ik weer in de hangmat. Ik kwam overeind en liet me op de grond zakken. Ik hoorde iemand aankomen en rende terug naar mijn stoel en slingerde mijn deken over me heen. Jim kwam binnen. Nog steeds in het Engels zei Jim: 'Ik denk dat je de komende tijd even met mij meekomt, jongen.'

'Waarom moet ik met je mee?'

Nog voordat ik het zei wist ik dat het stom klonk.

'Nou, omdat niemand anders je mee wil nemen. Ze vinden je een beetje raar.' Even dacht ik na. Was het wel zo slim om met een vreemde man mee te gaan? Ik bedoel, hij was aardig en zo, maar voor hetzelfde geld was het een

kinderlokker ofzo. Wist ik veel. Na even tobben bedacht ik toch dat ik geen andere keus had en waagde ik het erop. 'Oké, ik kom wel met je mee, maar ik zou graag terug willen naar Nederland. Kun je dat regelen?'

'Geen idee! Kom je? We gaan terugvaren naar de haven en we kunnen je hulp wel gebruiken op de boot!'

Geen idee. Dat is wat hij zei. Ik wilde terug! Misschien kon ik hem wel smeken, me heel zielig voordoen enz.... Daar bedacht ik later wel wat op. Voor nu moest ik een boot terug naar een haven varen. Bij het idee alleen al werd ik zeeziek.

Hoofdstuk 1

Het Bange Vogeltje

Nadat ik met veel moeite had geholpen op die stomme boot, liep ik een klein gezellig flatje bij de kust binnen. Helemaal op de bovenste verdieping, op nummer 6, was het appartement van Jim en zijn zoon. Onderweg hiernaartoe had hij verteld dat zijn vrouw gestorven was toen zijn zoon Will nog maar 10 was. Will keek op toen ik binnenkwam. Hij begon een gesprek met zijn pa, natuurlijk in hun eigen taal. Jim draaide zich om naar mij.

‘Hij vind je lijken op een bang vogeltje.’

Wat, om eerlijk te zijn waarschijnlijk wel klopte.

Een natte, dunne jongen die bibberend in iemand zijn appartement stond, ja, daar zou je inderdaad wel de vergelijking met een bang vogeltje mee kunnen maken. Het was natuurlijk niet aardig om te zeggen, dus weet je wat: ik vond Will lijken op een walrus! Waarom? Omdat Will nogal, nou ja, dik was. Hij had een kleine snor en een bloempotkapsel. Verder had hij een zwarte joggingbroek en een grijs vest aan. En hij zat met chips voor hun mini-tv. Jim vertelde me dat aan het eind van de gang aan de rechterkant de badkamer was en dat ik mezelf daar moest gaan verfrissen. Hij zou even een paar kleren van Will voor me pakken zodat ik niet meer in dat vieze bloesje rondliep. Blijkbaar kwam het geen moment bij hem op dat die kleren waarschijnlijk veel te groot zouden zijn. Ik liep naar de badkamer en ging onder de douche staan. Dat was lekker! Veel fijner dan al dat koude zeewater. In de douche leek het wel of ik beter kon nadenken. Ik herinnerde me een paar flarden van dat ik op een stuk van een vleugel van een vliegtuig lag rond te drijven op zee en dat ik overal pijn had, vooral in mijn rug, alsof er twee grote scheuren in mijn rug zaten. Dit alles maakte het nog vreemder. Het zou kunnen

dat wat ik in de boot had gezien een herinnering was, natuurlijk. In dat geval zou het logisch zijn dat ik in een vliegtuig had gezeten dat was neergestort, maar hoe kon ik dan nog leven? Er was geen parachute bij me gevonden en ik kon niet bedenken hoe ik anders zo'n val heb kunnen overleven... Nadat ik de douche uit was gestapt en Wills veel te grote kleren had aangetrokken kwam ik op het idee om eens te kijken wat er in mijn rugzak zit. Ik ging aan de keukentafel zitten, Jim gaf me een glas Cola en ik trok mijn rugzak open. Het meeste was nat, zoals het tekenblok dat bovenop lag en de reep chocola. Verder lag er nog een kapotte koptelefoon in en een oplader voor een telefoon. Als er een oplader was, dan moest er ook wel een telefoon zijn! Grondig begon ik te zoeken. Yes! Helemaal onderop vond ik een telefoon! Ik opende hem en gelukkig stond er geen code op. Als dat zo was geweest was ik echt gaan huilen. Er stonden een paar apps op, zoals YouTube en Netflix en Instagram. Ik opende het laatste en zag dat ik twee dagen geleden iets had gepost. Een foto op het vliegveld, waar ik op stond samen met dat meisje dat ik ook had gezien op de boot, toen ik hoofdpijn kreeg. Er stond een bijschrift bij: *Gezellig met de hele familie op naar Hawaii!* Met de hele familie... Waren die mensen op de foto mijn familie? Het waren dezelfde mensen die ik op de boot had gezien. In dat geval was het meisje mijn zusje en de man en vrouw mijn ouders. Dat leek logisch. Denk ik. Maar als ik het had overleefd, dan was er toch een kans dat de mensen van wie ik dacht dat het mijn familie was het ook hadden overleefd? Ik hoopte het. Stomverbaasd stond ik naar de foto te kijken. Waar zou mijn familie zijn? Als ze überhaupt wel mijn familie waren, maar daar ging ik op het moment wel van uit. Langzaam dwaalde mijn blik af naar mijn zusje, het meisje op de foto. Ze had een bloemenjurkje aan en ze had net als ik bruin haar en grijze ogen. Ze had

haar haar los en het hing ongeveer tot aan haar middel. En ik kon me niks herinneren van haar, niet eens haar naam. 'Thom, kom eens kijken!' riep Jim vanaf de woonkamer. Ik liep naar de woonkamer en zag op TV een nieuwsbericht in het Hawaïaans, maar Jim had Engelse ondertiteling aangezet. Je zag op het beeld de zee waarin allemaal brokstukken van een vliegtuig lagen, maar onder de zee zag je nog iets. Er scheen een vreemd soort paars licht tegen het zeeoppervlak en de brokstukken aan. Op de zee voeren boten en je zag duikers het water in gaan. In de ondertiteling las ik:

2 dagen geleden is 1 kilometer van Hawaii een Boeing 737 MAX 9 met 200 passagiers neergestort. De oorzaak lijkt een botsing in de lucht te zijn geweest met een meteoriet. Onderzoekers van Krane Industries zijn nog bezig met de details, maar er zijn geen overlevenden gevonden.

Ik wist niet wat ik zag. Iedereen dacht dat ik dood was en behalve Jim en Will wist niemand dat ik toch was aangekomen op het eiland. Hoe had ik dit kunnen overleven? Waarom was ik tot nog toe de enige overlevende en hoe kon ik zo'n grote ramp überhaupt hebben overleefd? Er moest in dat vliegtuig iets met me zijn gebeurd, maar door dat stomme geheugen van me kon ik me niks meer herinneren. De rest van de avond was ik stil en toen ik rond 9 uur naar bed ging viel ik vrijwel meteen in slaap.

Hoofdstuk 2

Het Voorval op de Bus

Ik sliep op de bank, omdat er verder geen plaats of logeerbed was. Toen ik in slaap viel droomde ik niet veel interessante dingen, ik leidde een leven als kip, je weet wel, dat soort onnozele dingen. Het was pas later in de nacht toen ik weer een droom over het ongeluk kreeg. Ik zat weer in het inmiddels welbekende vliegtuig en ik had net een glas cola gekocht van een van de stewardessen. Ik had mijn koptelefoon opgezet en zette de playlist *Sunny Vacation* op. Hij begon met een vrolijk nummer en al snel zat ik er al helemaal in. Mijn zusje zat naast me een spelletje te doen op haar telefoon. Ik keek uit het raampje en zag iets roods snel vallen. Het was best gek, want het was te groot om een vogel te zijn en het leek wel alsof het in brand stond. De man met de hoed die voor me zat zag het ook en mompelde:

‘Het komt verdomme op ons af’.

Toen zag ik het ook. Ik keek nog eens goed en het kwam inderdaad steeds dichterbij. Ik keek achterom en zag mijn vader en moeder allebei slapen, dus ik maakte mijn gordel los en schudde mijn vader heen en weer. Hij mompelde iets en draaide zich om, maar hij werd niet wakker.

‘Pap, iets komt onze richting op en het gaat heel snel.’

Mijn vader opende eindelijk zijn ogen en zei:

‘Wat komt er?’ Ik antwoorde:

‘Geen idee, maar zo te zien gaat het ons raken!’

Toen klonk er een stem, waarschijnlijk van een piloot of stewardess die zei:

‘Dames en heren. Wij verzoeken jullie om jullie gordels vast te maken. Er komt een onbekende substantie op ons af en-’

Toen schudde Jim me wakker.

Ik was boos en begon in het Nederlands te schelden omdat ik de climax had gemist. Maar goed dat ie geen Nederlands spreekt. Hij had op de keukentafel een stevig ontbijt klaargezet van pap, boterhammen met pasta en wat fruit. Will kwam ook aan tafel en zei tegen me in het Engels, (wat ik wel aardig vond):

‘Ga je mee op de boot, of ga je met mij mee om een beetje rond te hangen in de stad?’

Ik was in niet zo’n goede bui en mompelde in het Nederlands iets over walrussen, maar stemde toch met hem in. Ik wilde liever de stad verkennen en op zoek gaan naar middelen om thuis te komen dan dat ik weer op die boot moest gaan zitten.

Een uur later zette Jim ons af bij de plaatselijke kerk en toen ging Jim op weg naar zijn vissersbootje. Will begon zonder iets te zeggen weg te lopen.

‘Waar ga je heen?’ schreeuwde ik hem na.

‘Vrienden!’ schreeuwde hij terug.

‘En ik dan!?’ riep ik terwijl ik achter hem aan liep.

‘Ik heb niet om je gevraagd, er is om de hoek een telefooncel, dan kun je naar Nederland bellen!’

En hij was weg.

Gelukkig mocht ik hem al niet en hij mij duidelijk ook niet.

Hij wilde gewoon naar zijn vrienden, maar waarom had hij dan aangeboden om me mee te nemen? Ik besloot de straat in te gaan die hij was ingegaan en ik kwam in de winkelstraat terecht. Na een kort twijfelmomentje omdat ik de weg niet wist besloot ik om de straat in te lopen om te kijken of hij in een van de winkels was. Ik keek in de bakkerij, ik keek heel goed in de snoepwinkel en in het postkantoor. Toen liep ik langs een steegje waar ik mensen hoorde praten. Ik hoorde Will praten. Ik ging naast het steegje staan en hoorde Will praten tegen een man met een zware, diepe stem. Will zei:

‘Ik heb hem afgeschud, hij is nu alleen in de stad. Mag ik nu gaan?’

‘Hier is het beloofde geld, mijn mannen zullen hem verder behandelen,’ zei de man.

Will liep aan de andere kant het steegje uit en de man kwam mijn kant uit. Ik zette het op instinct op een lopen. Zijn mannen zouden me verder gaan behandelen? Waar was Will mee bezig en wie was die man? Ik rende naar het einde van de winkelstraat, waar drie mannen in een leren jasje en spijkerbroek naar me stonden te kijken. Ik stopte met rennen en ze liepen naar me toe. Waarschijnlijk waren dat mijn behandelaars, dus ik draaide me om en liep recht naar de man met de zware stem toe. Hij keek naar me en lachte toen. Dat was het enige wat ik van zijn gezicht kon zien, de rest was bedekt door een.... Gleufhoed. Dezelfde als de gleufhoed-man die voor me in het vliegtuig zat. Dit was dezelfde man! Ik draaide me om, maar ik zat gevangen tussen de gleufhoed-man en de behandelaars. Rechts van me was een klein, smal ander steegje die naar een andere straat leidde. Ik rende daarnaartoe en achter me leek het wel of ik bliksem hoorde. Ik rende het steegje in, maar in een donkerparouse bliksemschicht verscheen de gleufhoed-man.

‘Niet bang zijn,’ zei hij,

‘Er gaat niks gebeuren waar jij je zorgen om moet maken. Hij greep me vast en liep met me naar de drie andere mannen. Ik was totaal omvergeslagen. Wat voor magie gebruikte die man net en hoe kan het dat magie überhaupt bestaat? Het maakt even niet uit. Nu moest ik me eerst vrijmaken uit de greep van de gleufhoed-man. In een reflex stompte ik hem met mijn vrije elle boog in zijn buik. Hij liet me los en ik rende het steegje uit, maar ik hoorde dat de drie mannen schreeuwend achter me aan kwamen. Ik zag een bus rijden in de andere straat en zag dat hij net vertrok. Ik schreeuwde naar de buschauffeur dat hij moest wachten,

maar hij hoorde me niet. De mannen renden nog steeds achter me aan, maar vanuit de binnenzak van hun jasjes trokken ze een pistool en begon ze te schieten. Ik dook weg en ontweek de kogels maar net. En ik zag dat er aan de achterkant van de bus aan de bovenkant een stang hing en aan de onderkant een roostertje waar ik op kon staan. Ik sprong, pakte de stang van de bus, hield hem met mijn rechterhand vast en landde op het roostertje. Ik hing aan een rijdende bus. Achter me zag ik de mannen weer hun wapens richten en in een reflex stak ik mijn linkerhand open naar hen uit en er gebeurde iets heel vreemds. Uit mijn linkerhand kwam een rode, zichtbare wind die zich uitstreckte naar de mannen en toen hij hen raakte werden ze opgetild en 5 meter verder weer neergesmeten, ze lieten hun wapens vallen en stopten met me te volgen. De bus ging een hoekje om en ik bleef aan de achterkant hangen, te verbaasd om los te laten of om iets te doen. Het enige wat ik deed was naar mijn hand staren en mezelf afvragen wat er zojuist allemaal gebeurd was.

Hoofdstuk 3

Het Keukenfiasco

Ergens halverwege reed de bus over een grote hobbel, waardoor ik van de bus af viel. Een man in de bus keek even naar me, maar wende zich weer af. Ik stond op en keek om me heen. Volgens mij was ik aan de rand van de stad, dus ik was niet erg ver gekomen. Ik liep zonder na te denken een richting op, geen idee waar ik was of wat er gebeurd was. Ik was aan het hopen dat ik aan het dromen was, want magie, kom op, we weten allemaal dat dat niet bestaat toch? Het begon te regenen. Top. Ik liep een winkel in om droog te blijven. Wacht, misschien kon ik met een telefoon in de winkel Jim bellen! Ik liep naar de kassa, waar een oude vrouw in een roze shirtje stond te roken. Ik keek even naar het naamplaatje op haar shirt: Rebecca. Dus ik begon.

‘Rebecca?’

‘Ja, wat wil je?’

Hé, ze sprak Nederlands!

‘Bent u Nederlands?’ vroeg ik opgewonden.

‘Ja.’

‘Oké, top! Ik wil graag even de telefoon gebruiken en ik wil weten in welke stad ik ben. Kan dat?’ Rebecca knikte.

‘Je bent in Hilo en de telefoon staat achterin.’

‘Bedankt,’ zei ik zo aardig mogelijk. Ik mocht haar niet echt. Haar stem was vrij irritant en ze leek niet veel interesse in haar klanten te hebben. Toen ik bij de telefoon stond realiseerde ik me dat ik niet eens wist wat het nummer van Jim was. Gelukkig lag er een telefoonboek bij. Na een kwartier zoeken en een paar honderd vuile blikken van Rebecca vond ik eindelijk Jims nummer. Ik toetste het nummer in en gelukkig nam hij op, maar hij klonk erg boos. *‘Jezus man, waar ben je? Will zei dat je plotseling was*

weggerend, maar waarheen, dat wist hij niet. Waar ben je man?’

‘Euh, ik ben in de...’

Ik keek even zoekend om me heen en zag toen een bordje staan. ‘In de Hilo Amazing Gift Shop, aan de rand van Hilo.’
‘Ik kom eraan.’

Opgehangen. Ik hoorde Rebecca lachen. Kreng.

Na een kwartier stond Jim voor de deur. En hij was boos.

Heel boos. Ik keek nog even of ik een bus kon zien waar ik aan kon hangen, wat ik wel een goede actie vond in die achtervolging, maar nee. Ik moest wel met Jim mee. Ik werd op de achterbank geduwd en we begonnen snel te rijden. We reden zonder te praten. Het was te stil, wat waarschijnlijk betekende dat Jim erg boos was. Ik had het op mijn eerste dag al verknald. Eenmaal terug in de flat was het 5 uur `s avonds. Ik werd meteen verwezen naar de bank, alle lichten gingen uit en iedereen ging slapen. Ik kon niet slapen. Ik probeerde het wel, want ik wilde weten wat er gebeurd was op het vliegtuig, maar ik was boos. Op Will. Jim was nu boos op mij, terwijl ik door Will bijna dood was. Bijna dood voor de tweede keer in één week. Ik stond op en liep naar een raam toe en ging zitten. Ik kon hier over een groot gedeelte van de stad uitkijken, ook over de winkelstraat waar ik was aangevallen. Toen gebeurde er iets. Aan de andere kant van de stad zag ik weer een donkerpaarse bliksemflits en op hetzelfde moment verscheen er weer zo`n flits bij de ingang van de flat. Natuurlijk verscheen in de flits de man weer. Dezelfde gleufhoed-man. Hij keek omhoog, naar het raam waar ik voor zat. Het leek wel alsof hij me aankeek. Die man was echt gek! Hij kon teleporteren en ziet me van deze afstand. Natuurlijk kon hij ook vliegen. Over zijn hele lichaam verschenen paarse bliksemschichten, die over hem heen vlogen als slangen. Hij kwam omhoog, naar het raam toe. Ik zag wat hij deed, dacht even na en rende naar de bank en

ging er zo achter zitten dat je me vanaf het raam niet kon zien. De kamer lichte paars op, de man vloog voor het raam. En opeens: Een bliksemflits en alles werd weer normaal. Voorzichtig keek ik naar het raam, de man was weg. Ik ging op de bank liggen, trok de deken diep over me heen en ik begon te huilen. Stilletjes, anders zou Jim me horen. De rest van de nacht zat ik zo. Hij wist waar ik verbleef. Blijkbaar wist hij wie ik was. Ik was bang. Wat is er in godsnaam gebeurd op het vliegtuig naar Hawaii?

Op een geven moment was ik in slaap gevallen. Toen ik wakker werd zag ik naast me op het koffietafeltje een bord staan met een ei en een boterham, ernaast stond een glas melk. Tegen het glas stond een envelop waar in grote letters "Thom" opstond. Ik maakte de envelop open en er zat een klein briefje in:

Beste Thom,

Sorry dat ik gisteren zo boos was, dit hadden we anders kunnen oplossen. Als ik vanmiddag thuiskom met Will kunnen we het hier rustig over hebben en zorgen dat alles goed komt. Dan kunnen we misschien ook kijken naar vliegtickets naar Nederland, dan kun je daar je zaken wel verder op orde krijgen denk ik. Dit kan waarschijnlijk niet op korte termijn, sinds het ongeluk met jouw vliegtuig is het vliegverkeer hier even stilgelegd, maar ik weet zeker dat we wel iets kunnen regelen. Will is ook geschrokken van dat je opeens weg was, dus hij praat hier vanmiddag ook over mee. We zijn om 5 uur thuis, dus maak het jezelf gemakkelijk. Als je je afvraagt waar Will is, hij is met me mee op de boot.

Groetjes Jim.

Oké, dus Will was mee op de boot en was geschrokken omdat ik was weggelopen. Maar... Als Jim én Will de hele dag weg waren was er dus niemand thuis, behalve ik. En